

[Cat/Cast] Valoració de la situació política al Principat.

ARRAN :: 20/09/2019

Valoración de la situación política del Principat. Tenemos el deber, pues, de no permitir que los intereses del capital sigan imponiéndose a expensas de nuestra vida

Catala

Amb la sentència del Tribunal Suprem a l'1O cada cop més a prop s'inicia un nou curs polític i es cristal·litza el tancament del cycle polític dels darrers anys. Les darreres eleccions estatals, autonòmiques i municipals han accelerat el naixement del nou cycle polític, però aquest ja s'obria pas des de la passada tardor de 2017. Tot això es produeix després d'un cycle de mobilitzacions al Principat que obrí esquerdes a l'estructura Règim del 78 i va aguditzar les seves contradiccions. Tanmateix, ara es consolida i reassenta.

Aquest nou cycle polític està marcat pel **reassentament del Règim del 78**: amb això es desprèn una entrada de l'ultradreta a les institucions; un govern en funcions del PSOE amb la funció d'agent estabilitzador i restaurador; una regressió de drets, vinculada amb la crisi econòmica iniciada en 2008 i una eventual etapa de recessió econòmica a Europa; i una etapa de forta repressió política. L'avanç de l'extrema dreta i la retallada de drets, en un context de nova recessió econòmica, són dos elements que es donen al conjunt de la Unió Europea

Sense desobediència no hi ha independència

El darrer cycle polític es va tancar amb la desorientació i l'esgotament estratègic i tàctic del moviment sobiranista al Principat. Això vol dir, també, constatar que les vies d'arribar a la independència a partir de reformes legals ("de la llei a la llei") i amb un procés de negociació amb l'Estat Espanyol no tenen recorregut i són obsoletes.

L'1O va esdevenir una gran mostra de Poder Popular i d'ell n'aprenem que l'organització popular i la desobediència són imprescindibles per exercir l'autodeterminació i la plena sobirania, són l'únic camí: **sense desobediència no hi ha independència**. Tot el que no siguin camins cap a la plena llibertat són camins cap al pacte i la renúncia.

Les renúncies i l'estratègia de tensar a l'Estat Espanyol amb l'objectiu final de negociar per part del sobiranisme transversal no van permetre continuar l'embat a l'Estat Espanyol. El Govern de Junts Pel Sí no només no estava preparat per l'embat sinó que no volia arribar al punt de confrontació que va significar l'1O, el poble i l'organització de base van desbordar-los.

Fer una valoració i crítica política dels empresonats del *judici del procés* és una manera de defensar la seva condició de preses polítiques. Les renúncies que hem vist aquests mesos al Tribunal Suprem i l'aposta de diàleg amb l'Estat Espanyol per part tots els empresonats excepte un, Jordi Cuixart, evidencien tota una **estratègia de renúncies i**

negociacions que hi ha darrere.

Resposta política i col·lectiva a la repressió

La repressió cada cop és més present a l'agenda política i és un element clau en el nou cicle polític; la sentència al *macrojudici* a l'1O, les constants ràtzies repressives contra l'independentisme popular, els milers de persones encausades en el marc de mobilitzacions dels darrers anys, les encausades que arrossegueu processos des de fa anys, etc. La repressió s'exerceix des de l'Estat Espanyol, però també des dels mateixos governs autonòmics. Al Principat l'ofensiva repressora exercida pel Govern, Miquel Buch i els Mossos d'Esquadra continua avançant i sumant encausades. **Els partits del Govern, ERC i JxCat, fan un ús partidista de la lluita antirepressiva i la solidaritat amb les preses polítiques, mentrestant, reprimeixen el Moviment Popular.**

El *macrojudici* al *procés* pot marcar un abans i un després en la repressió política, davant d'això és imprescindible entomar una resposta col·lectiva i política, impossibilitant sortides individuals i parcials basades en una estratègia de pactes i renúncies. **Qualsevol intent d'escenari de negociació amb l'Estat Espanyol és una via morta o una maniobra per mantenir les quotes de poder autonòmic i els seus interessos de classe.** L'amnistia és la via per la llibertat de totes les preses polítiques; un exercici col·lectiu, que dona una resposta col·lectiva, i política, que implica a totes les persones repressaliades.

La situació política dibuixa un mapa polític amb, per una banda, una possible imminent repetició d'eleccions a l'Estat Espanyol i un govern central del PSOE amb un paper clau en el reassentament del Règim del 78. La seva recepta per als Països Catalans sota domini espanyol és més autonomisme, sovint disfressat de petites millores simbòliques que lluny són de satisfer les necessitats de la classe treballadora i el conjunt de les classes populars. Per altra banda, dibuixa també tres governs autonòmics amb tendència progressista i autonomista als Països Catalans, sense voluntat d'obrir cap esquerra.

I ara, què cal fer?

En aquest context, cal traçar un nou camí a partir de la Unitat Popular i abandonar les lògiques curterministes. Generar un programa polític revolucionari de majories als Països Catalans que dinamitzi fronts de lluita del Moviment Popular i, per tant, basteixi Poder Popular. Davant una ofensiva i desenvolupament del capital a escala mundial i un retorn a la recessió econòmica s'estan aguditzant les contradiccions del sistema capitalista i cristal·litzant la lluita de classes. **S'evidencia cada cop més la impossibilitat de condicions de vida dignes per a la classe treballadora en el marc del capitalisme.**

La **lluita per l'habitatge** és un dels fronts que ha estat més capaç de generar xarxes de contrapoder i bastir alternatives, en un context d'ofensiva del capital i, per tant, de negociació sistemàtica a unes condicions de vida dignes. Ha esdevingut un camp de batalla que evidencia el conflicte clàssic Capital Vs Vida i la mateixa lluita de classes; mercantilització i especulació (Capital) contra veïnes (Vida). Es troba en un constant desenvolupament i una expansió que ha permès vertebrar la lluita arreu del territori i mobilitzar a treballadores per defensar un dret bàsic. L'organització popular que defensava les escoles l'1O és la mateixa que defensa les seves cases i el dret a l'habitatge digne. No ho fan les administracions: **ho**

fem les treballadores organitzades.

En un context de crisi ecològica i emergència climàtica la lluita per la defensa del territori evidencia més que mai les contradiccions del capitalisme. Per una banda, es demostra com no superar aquest sistema és sinònim de canvi climàtic i comprometre seriosament la vida al planeta. Per l'altra, la crisi de recursos, com la fi de les reserves de petroli, evidencien que ni el mateix sistema capitalista podria seguir al ritme del darrer segle.

Tenim el deure, doncs, de no permetre que els interessos del capital segueixin imposant-se a costa de la nostra vida. No permetrem que es destrueixi ni una mica més el territori per la fal·làcia d'un *capitalisme verd*. Al jovent ens hi va la vida i hem de ser la punta de llança en la defensa del territori.

El moviment en defensa de la terra ha avançat a grans passos durant els últims anys, ha aconseguit marcar una agenda política pròpia i generar les seves pròpies dinàmiques. En aquest sentit, cal tenir clar que la lluita en defensa del territori va molt més enllà d'una acció individual concreta: **és la lluita col·lectiva contra el capitalisme.**

En un context mundial d'ofensiva del capital i eventual recessió econòmica és imprescindible organitzar-nos contra les agressions capitalistes. El cicle de crisi econòmica a Europa amb les consegüents polítiques austericides ha comportat una **precarització generalitzada de la classe treballadora**, així com una forta regressió de drets.

Organització i lluita contra l'atomització, la precarietat laboral que ens imposen els gestors d'una crisi econòmica que va venir per quedar-se, contra l'escletxa salarial que ens duu encara més misèria a les dones treballadores. Enfortim la unitat sindical i trasllem també el conflicte als nostres barris amb Sindicats de Barri o plataformes veïnals que donin resposta **Treballem menys, treballem totes; produïm allò necessari, redistribuïm-ho tot.**

En els darrers anys, a partir de la crisi econòmica i l'ofensiva austericida i neoliberal, les condicions de vida de les dones treballadores s'han precaritzat encara més. Ho han fet en un context d'intent de retallada de drets bàsics contra les dones per part de la ultradreta -dret al propi cos—, crisi de cures i amb la legitimació de l'autodefensa feminista contra les violències masclistes, que gràcies a la feina de denúncia de la lluita feminista ara són més visibles que mai.

El **moviment feminista** ha traçat agenda política pròpia i, per tant, ha demostrat capacitat mobilitzadora en els darrers anys. Les dues vagues feministes, les respostes a casos d'agressions masclistes, la proliferació de col·lectius feministes en són un clar exemple. La lluita feminista està sent el primer front i espai de politització de moltes dones i una porta d'entrada a la militància política.

El capitalisme patriarcal afecta les nostres condicions de vida com a dones i ens cal, a mesura que apostem per xarxes de solidaritat i coordinació, dotar-nos de mecanismes d'autodefensa col·lectiva: augmentar la intensitat de la mobilització i potenciar la resposta a les violències masclistes. **Transformar la mobilització en organització i lluita.**

Aquests fronts de lluita comencen a generar **dinàmiques ofensives** i amb un discurs antisistèmic que articulen en el si del Moviment Popular. Construïm Poder Popular, des de cada front i cap al mateix horitzó. El jovent passem a l'ofensiva!

Arran, organització juvenil de l'Esquerra Independentista.

Països Catalans

Castellano

Con la sentencia del Tribunal Supremo al 1O cada vez más cerca se inicia un nuevo curso político y se cristaliza el cierre del ciclo político de los últimos años. Las últimas elecciones estatales, autonómicas y municipales han acelerado el nacimiento del nuevo ciclo político, pero este ya se abría desde el pasado otoño de 2017. Todo esto se produce después de un ciclo de movilizaciones al Principado que abrió grietas a la estructura Régimen del 78 y agudizó sus contradicciones. Aun así, ahora se consolida y reasenta.

Este nuevo ciclo político está marcado por el reasentamiento del Régimen del 78: con esto se desprende una entrada de la ultraderecha a las instituciones; un gobierno en funciones del PSOE con la función de agente estabilizador y restaurador; una regresión de derechos, vinculada con la crisis económica iniciada en 2008 y una eventual etapa de recesión económica a Europa; y una etapa de fuerte represión política. El avance de la extrema derecha y el recorte de derechos, en un contexto de nueva recesión económica, son dos elementos que se dan al conjunto de la Unión Europea

Sin desobediencia no hay independencia

El último ciclo político se cerró con la desorientación y el agotamiento estratégico y táctico del movimiento soberanista al Principiat. Esto quiere decir, también, constatar que las vías de llegar a la independencia a partir de reformas legales ("de la ley a la ley") y con un proceso de negociación con la Estado Español no tienen recorrido y son obsoletas.

El 1O aconteció una gran muestra de Poder Popular y de él aprendemos que la organización popular y la desobediencia son imprescindibles para ejercer la autodeterminación y la plena soberanía, son el único camino: sin desobediencia no hay independencia. Todo el que no sean caminos hacia la plena libertad son caminos hacia el pacto y la renuncia.

Las renuncias y la estrategia de tensar a la Estado Español con el objetivo final de negociar por parte del sobiranisme transversal no permitieron continuar el embate al Estado Español. El Gobierno de Juntos Por el Sí no solo no estaba preparado por el embate sino que no quería llegar en su punto de confrontación que significó la 1O, el pueblo y la organización de base los desbordaron.

Hacer una valoración y crítica política de los encarcelados del juicio del proceso es una manera de defender su condición de presas políticas. Las renuncias que hemos visto estos meses al Tribunal Supremo y la apuesta de diálogo con el Estado Español por parte todos los encarcelados excepto uno, Jordi Cuixart, evidencian toda una estrategia de renuncias y negociaciones que hay detrás.

Respuesta política y colectiva a la represión

La represión cada vez es más presente a la agenda política y es un elemento clave en el nuevo ciclo político; la sentencia al macrojudici al 1O, las constantes ràtzies represivas contra el independentismo popular, los miles de personas encausadas en el marco de movilizaciones de los últimos años, las encausadas que arrastran procesos desde hace años, etc. La represión se ejerce desde la Estado Español, pero también desde los mismos gobiernos autonómicos. Al Principitat la ofensiva represora ejercida por el Gobierno, Miquel Buch y los Mossos d'Esquadra continúa avanzando y sumando encausadas. Los partidos del Gobierno, ERC y JxCat, hacen un uso partidista de la lucha antirepresiva y la solidaridad con las presas políticas, mientras tanto, reprimen el Movimiento Popular.

Lo macrojudici al proceso puede marcar un antes y uno después en la represión política, ante esto es imprescindible entomar una respuesta colectiva y política, imposibilitando salidas individuales y parciales basadas en una estrategia de pactos y renunciaciones. Cualquier intento de escenario de negociación con la Estado Español es una vía muerta o una maniobra para mantener las cuotas de poder autonómico y sus intereses de clase. La amnistía es la vía por la libertad de todas las presas políticas; un ejercicio colectivo, que da una respuesta colectiva, y política, que implica a todas las personas repressaliades.

La situación política dibuja un mapa político con, por un lado, una posible inminente repetición de elecciones a la Estado Español y un gobierno central del PSOE con un papel clave en el reasentamiento del Régimen del 78. Su receta para los Países Catalanes bajo dominio español es más autonomismo, a menudo disfrazado de pequeñas mejoras simbólicas que lejos son de satisfacer las necesidades de la clase trabajadora y el conjunto de las clases populares. Por otro lado, dibuja también tres gobiernos autonómicos con tendencia progresista y autonomista en los Países Catalanes, sin voluntad de abrir ninguna grieta.

Y ahora, qué hay que hacer?

En este contexto, hay que trazar un nuevo camino a partir de la Unidad Popular y abandonar las lógicas curterministas. Generar un programa político revolucionario de mayorías a los Países Catalanes que dinamice frentes de lucha del Movimiento Popular y, por lo tanto, construya Poder Popular. Ante una ofensiva y desarrollo del capital a escala mundial y un retorno a la recesión económica se están agudizando las contradicciones del sistema capitalista y cristalizando la lucha de clases. Se evidencia cada vez más la imposibilidad de condiciones de vida dignas para la clase trabajadora en el marco del capitalismo.

La lucha por la vivienda es uno de los frentes que ha estado más capaz de generar redes de contrapoder y construir alternativas, en un contexto de ofensiva del capital y, por lo tanto, de negación sistemática a unas condiciones de vida dignas. Ha acontecido un campo de batalla que evidencia el conflicto clásico Capital Vs Vida y la misma lucha de clases; mercantilización y especulación (Capital) contra vecinas (Vida). Se encuentra en un constante desarrollo y una expansión que ha permitido vertebrar la lucha en todo el territorio y movilizar a trabajadoras para defender un derecho básico. La organización popular que defendía las escuelas la 1O es la misma que defiende sus casas y el derecho a la vivienda digne. No lo hacen las administraciones: lo hacemos las trabajadoras organizadas.

En un contexto de crisis ecológica y emergencia climática la lucha por la defensa del territorio evidencia más que nunca las contradicciones del capitalismo. Por un lado, se demuestra como no superar este sistema es sinónimo de cambio climático y comprometer seriamente la vida al planeta. Por la otra, la crisis de recursos, como el fin de las reservas de petróleo, evidencian que ni el mismo sistema capitalista podría seguir al ritmo del último siglo.

Tenemos el deber, pues, de no permitir que los intereses del capital sigan imponiéndose a expensas de nuestra vida. No permitiremos que se destruya ni algo más el territorio por la falacia de un capitalismo verde. A la juventud nos va la vida y tenemos que ser la punta de lanza en la defensa del territorio.

El movimiento en defensa de la tierra ha avanzado a grandes pasos durante los últimos años, ha conseguido marcar una agenda política propia y generar sus propias dinámicas. En este sentido, hay que tener claro que la lucha en defensa del territorio va mucho más allá de una acción individual concreta: es la lucha colectiva contra el capitalismo.

En un contexto mundial de ofensiva del capital y eventual recesión económica es imprescindible organizarnos contra las agresiones capitalistas. El ciclo de crisis económica a Europa con las consiguientes políticas austericidas ha comportado una precarización generalizada de la clase trabajadora, así como una fuerte regresión de derechos.

Organización y lucha contra la atomización, la precariedad laboral que nos imponen los gestores de una crisis económica que vino para quedarse, contra la rendija salarial que nos lleva todavía más miseria a las mujeres trabajadoras. Fortalecemos la unidad sindical y trasladamos también el conflicto a nuestros barrios con Sindicatos de Barrio o plataformas vecinales que den respuesta Trabajamos menos, trabajamos todas; producimos aquello necesario, redistribuyámoslo todo.

En los últimos años, a partir de la crisis económica y la ofensiva austericida y neoliberal, las condiciones de vida de las mujeres trabajadoras se han precarizado todavía más. Lo han hecho en un contexto de intento de recorte de derechos básicos contra las mujeres por parte de la ultraderecha -derecho al propio cuerpo—, crisis de curas y con la legitimación de la autodefensa feminista contra las violencias machistas, que gracias al trabajo de denuncia de la lucha feminista ahora son más visibles que nunca.

El movimiento feminista ha trazado agenda política propia y, por lo tanto, ha demostrado capacidad mobilitadora en los últimos años. Las dos huelgas feministas, las respuestas a casos de agresiones machistas, la proliferación de colectivos feministas son un claro ejemplo. La lucha feminista está siendo el primer frente y espacio de politización de muchas mujeres y una puerta de entrada a la militancia política.

El capitalismo patriarcal afecta nuestras condiciones de vida como mujeres y nos hace falta, a medida que apostamos por redes de solidaridad y coordinación, dotarnos de mecanismos de autodefensa colectiva: aumentar la intensidad de la movilización y potenciar la respuesta a las violencias machistas. Transformar la movilización en organización y lucha.

Estos frentes de lucha empiezan a generar dinámicas ofensivas y con un

discurso antisistémico que articulan en el seno del Movimiento Popular. Construimos Poder Popular, desde cada frente y hacia el mismo horizonte. La juventud pasamos a la ofensiva!

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-valoracio-de-la>